

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מו.

עין משפט נר מצוה

בג א ב ג ד מ"י פ"ט
מ"ב שמיטה ה"ג ד
סמג עין סג טו"ש י"ד
סימן ז' ספיקא ה' עיין
בה"ט:
סד ה מ"י טס פ"ח ה'ג
כא סמג טס טו"ש
י"ד ס"י מ"א ספ"ק א':
סד ו ד מ"י טס ה'ג כג
ולחומר עיין כ"מ
וב"מ:
סו ה מ"י טס ה'ג כא
טו"ש טס ספ"י ה':
סז ט מ"י טס פ"ו הלכה
א סמג טס טו"ש
י"ד ס"י ט' ספ"ק א':
סח י מ"י טס טו"ש טס
ספ"ק ב':

שיטה מקובצת

א' וכל אחריו בין הפרשה
טרפה: ב' כשהיא מעורה
ודבורה: ג' הא איכא
שהרי כולה קיימת: ד' על
שם שקודם התחתן אדם:
ה' ואינו יודע או שמא
מקור עובי פצול ראשון
עד פצול ב' קרוי
בין הפרשות: ו' במקום
ששוככות על הגוף דהיינו
למטה:

ריבוי גרשום

עד ועד בכלל כו' כלומר
אמרת עד אחת טרפה עד
ועד בכלל כו' אם תמצא
לומר עד ולא עד בכלל
שהראשונה אינה בכלל
מחוץ פי פרשה ראשונה
מהו שהיא ביניהם בין
סוף הפרשה לתחתן פרשה
של ראשונה מהו ישנה
בכלל חוט השדרה א' לא:
אם תמצא לומר עד ועד
בכלל פרשה (ראשונה)
[עצמה] בכלל מחוץ נאן
לאן א' אבל לא שניה.
אם נישלה פרשה שניה
עצמה עצם וגם מחוץ תידון
בכשר ולא לחוט השדרה:
עד בין אנפיה עד כפי
העוף: כי הא דר' חייא
זריק ליה כלומר ר' חייא
זריק ליה וטרף בהמה
שלא נשתיר ממנה כזית
ור' שמעון ב"ר מטביל
ביה כלומר אכיל ליה
ע"י שיכור ומכשר לבהמה
א"ע דלא הוי כזית:
במקום שהיא חיה כלומר
באותו מקום שהיא תולה:
הילכך בעינן כזית במקום
מרה כו' כלומר הן במקום
מרה והן במקום שהיא
חיה: מתלקט מהו כלומר
דלא הוי כזית במקום
אחר אלא מתלקט בכמה
מקומות: כרצונה מהו
כלומר ארוך וקצר: מורד
מהו דלא הוי כזית עב אלא
מורד: אי למ"ד כזית
במקום מרה האכא כלומר
כיון דמעורה בטרפשה:
ואמרי לה קרמא תתא
דשתי קרמות יש בריאה
וסימנך כיוצא דוורדא
כו' כלומר אדרום הפנימי
כוורד: תתא מ"מ מרברב
דאמר

עד ועד בכלל או עד ולא בכלל. מדאמר צירוקין (למנן דף נה) כל
שיעורה דשיערו חכמים להחמיר ליכא למפשט מידי דהני מילי
זמננה או צברייתא אכל הכא מימנא היא: **ואם תימצא לומר עד**
ולא עד בכלל פי פרשה מהו. אף על פי שאמר שמואל עד בין
הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמנא
מתחלת עובי פיול ראשון עד פיול
שני שלמטה הימנו קרוי בין הפרשות
ראשון ועד ולא עד בכלל ואינו יודע
או ששא מסוף עובי פיול ב' קרוי
בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש
אכל מה שהוא כנגד עובי החוט
המתפלל לא מיקרי בין הפרשות
וטרפה אי נמי משום הכי מספקא
ליה ששא פי פרשות עצמן דהיינו
עובי פיול ראשון הוי בין הפרשות
דקאמר שמואל לפי שהוא בין חוט
המתפלל לשמאל לחוט המתפלל לימין
והא דנקט שמואל עד בין הפרשות
ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד
מתחיל לזאת ולהתפלל קודם לתצירו
ודוקא אס עד ולא עד בכלל איבעיא
ליה צפי פרשה ראשונה אכל אס עד
ועד בכלל לא מנ"י למיבעי פי פרשה
שניה מהו דמנה נפסח הוי בכלל
אינו יודע כמו בין הפרשות שני
דהא עד בין הפרשות ראשון קאמר
דטרפה ומו לא ואס איתא דפי
פרשה אינו קרוי בין הפרשות הרי לא
אמרינן שהיא טרפה אלא עד בין
הפרשות ואין זה בין הפרשות ואס
הוא קרוי בין הפרשות האמר שניה
אינו יודע וזכרנו שניה יש לו להיות:
ואם תימצא לומר עד ועד בכלל
פרשה עצמה מהו. פירש
צקונטרס נפסק הפיול עצמה מן
החוט מהו ונראה דאפילו דאס תימצא
לומר דעד ולא עד בכלל הוה מנ"י
למיבעי צפרשה עצמה את"ל דפי
פרשה טרפה אכל אי פי פרשה
כשרה אז ודאי ליכא למיבעי דכ"ש
פרשה עצמה ועוד י"ל למיבעי ליה
אס נפסק הפיול ברחוק ממקום
חיבורו כנגד חוט השדרה שבין פיול
ראשון לפיול שני שהוא בין הפרשות
ראשון והשתא לא מנ"י למיבעי אלא
את"ל עד ועד בכלל: **מאי לאו**

עד ועד בכלל והכי קאמר מן הראש ועד בין הפרשה ראשונה וכל
אחריו בין אזכרנו טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד בכלל
טרפה שלישית כשרה שניה אינו יודע ה"ה לראשונה דמספקא ליה
וממילא משמע ולא אכטריך לפרושי ראשונה ושניה אינו יודע
דכיון דאמר ודאי טרפה עד אחת
ולא היא בכלל מכלל דמכאן ועד
שלישית מספקא ליה וחדא מינייהו
הוא דנקט דלא תימנא שניה כשלישית
לקולא: **אס"ל עד ולא עד בכלל**
פי פרשה מהו. נפסק החוט הגדול
כנגד פי הפולין הראשונים צמקוס
פיול מהו בכלל טרפה הוא או בכלל
אינו יודע הוא מי אמרינן עד בין
דוקא ופי הפרשה טרפה או לאו
דוקא: **ואס"ל עד ועד בכלל.** ליכא
למיבעי צפי הפרשה מנדי דודאי
טרפה דאפילו חוט שכנגד הפסק
שבין שני הפולים טרפה וכ"ש פי
פיול הראשון אלא הכי קא מיבעיא
ליה נפסק הפיול עצמו מן החוט
מהו וצפרשה ראשונה קאי: **סידון**
כצנה. שאס נפסק הפיול כשרה לא
ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא
שלישית. מאי לאו פיול ראשון ואס"ג
דחוט של אחרייה עדיין בכלל טרפות
או בכלל ספק הוא וכן שני לשון
מורי. ח' לשון אחר בין הפרשות הן
זלעות קטנות של אליה. פרשות הוא
צפר המפריש בין זלע לזלע. (בין)
נפין הפרשות זלעות שבין פרשה
לפרשה: **גדי שמן.** ח': **זליעה טפי.**
הזלעות נזלעין ואין יתכין כשהוא
ח': **זליעה טפי.** ונפשט הצפר
והכל דומה לזלעות. וכל לשון זה אינו
נראה לי ומפי גאון שמעתי: **עד**
אחת. עד בין הפרשה ראשונה
דהיינו זלע ראשונה של אליה:
טרפה. אס נפסק החוט: **צפי רב**
הוא עד ועד בכלל. שאס נפסק
החוט כנגד זלע הראשון טרפה
דאינו נמי קאי בין שתי פרשות שיש
הפרש בינו לזלעות הגדולות: **ולא**
עד בכלל. ובכלל אינו יודע הוא:
פי פרשה. נפסק החוט אכל מחלת
העטס ולא כנגדו ממש מאי צדי
עצם חשיב ואינו יודע או צדי

א' (ב) צרמט ט: ואס נמנן,
ג' (ב) נבדקת ה"י ה"ה"ש
ר' יבא אומר עד בין כו'
ו"ל אחר עד למטה כו',
א' (ב) נמנן ט: (ג) נמנן
ט: (ד) ז"ל כדכח
כדלמא צבי"ג, ו' ז"ל
רכא, ו' ז"ל ל: ח' נמנן
חוזר לרף מה: ט' ע"כ
פירוש לפי לשון אחר,
י' עין רש"א, ט' עין
מהרש"א,

הגהות הב"ח
(א) נבי יבא אומר עד
למטה:

ענין רש"י
א"ב"ש [א"ב"ש].
טרפה.
טיב"א. דק. רה.

מוסף רש"י
הא נשתיר דהימנא
כלום כשרה. דעמיד
להיבדולא ולהתפרשות
(הפרדט ע"י שם). עשירין
מקמציין. ר' שמעון שהרי
בן נשיא ועשיר היה, קמנן
עלן (מחנות ט:). במקום
שהיא חיה. פי דהיינו
צמקוס שמליה בחלר הכבד
(הפרדט ט:).

ראשונה ושניה. הא דנקט שניה משום דאי הוה טרפה הוה שייך
למבעי כל הנך צעיות צנייה כמו צרמט: **למטה מן האנפיה.**
יש להסתפק אס למטה ממקום חיבורו צגוף קאמר אס למטה
ממקום ששוככות על ח' העוף דהיינו למטה מסוף עטס של כנף
המחובר צגוף: **ערוקאי.** רבי זירא לא היה נרץ לצרוח דאזני
גבאי של מלך היה דנהג צבוצאחא תליסר שנין כדאמר צפרק
זה צורר (פסחין ט:). דכי הוה אתי ריש נהרא למתא כי הוה חוי רבנן
אמר להו לך עמי צא צמדריך: **ה'לכך בעינן ביית במקום מרה**
ובזית במקום שהיא חיה. הכי קיימנא לן כדפסקינן לעיל (דף נה).
הלכה כדברי האומר צכיות: **ואמרי לה קרמא תתא.**
כלומר עם עילאה דאי תתאה גרידא הא פסקינן צסמון
דבעינן תרווייהו ואס כן לא הוה ליה לא כרז א' ולא כשמואל:
איניקצ

פרשה קמייתא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא
ולא מצין הפרשה: **פרשה עצמה.** נפסק החוט כנגד פרשה שניה
צפר שבין זלע ראשון לשני מהו צדי ראשון שדינן ליה וטרפה או
צפר זלע שני שדינן ליה ואינו יודע: אס **כצנה.** אס נפסק
החוט כנגדו. ולהאי לישנא גרס מאי לאו פרשה שניה. ומפי גאון
אחר שמעתי פרשה עצמה נצטר הזלע עצמה. ולשון מורי הראשון הגון
וסייג מלמתי לו בהלכות גדולות והוא עיקר ט': **עד למטה.** מכנפיו
הוי כח חוט השדרה דליה: ולריש לקיש **עד כנגד בין אנפיה.**
ומו לא: **ושלחו ליה דבי נשיאה.** שלחו צצבילו שילך אללס: והא
אנן סנן. גבי אלו כשרות צצמנני' (למנן ט:). וזיק ל. לצהמה שלא
נשמיר צה כזית מן הכבד דקצצר טרפה: **מעטיל לה.** אוכלה. וכל
מחלס ע"י טעול חומץ או חרוסת כך שמעתי. אכל נראה צעני
דצאיסור והיתר ערף ומכשר הוה שייך למייתי וזיק ומטביל לא
שייך ציה ומסתבצר דהכי קאמר רבי חייא זריק לה לכצד של כל צהמה ולא היה אוכלו דלא הוה חשיב ליה ורבי שמעון מטביל ליה דף
על גב דלאו צצרי ליה משום צריאוחא דקצצר צשמה תלויה צו כדקיי"ל (צרמט דף מד): כל נפש חשיב נפש וכדאמרין (לעיל דף
ג:). הרוצה ציבירא חומץ כזית צפר קודם צשמה נפשה הילכך אס לא נשמיר כזית להעלות ארוכה שיחור וירפא טרפה ור' חייא לא
צעי כדי להעלות ארוכה אלא שזורא פורתא מקום תליא דמרה דשזורא צמקוס מרה צעינן דלמנן: **עשירין מקמציין.** רבי שמעון בן
רבי צנו של נשיא היה. ומקמץ לשון ערץ: **פולמוסא.** חיל השלטון: **ערוקאי.** גמירי מינאי הא מילתא כזית שאמרו צמקוס מרה יהא:
צמקוס שזיא חיה. שהכבד חיה משם דהיינו מקום תלייתה כשהיא מעורה צצבוקה צתתה כהליות זה נראה לי ומלמתי. לישנא אחריינא
ציותרת הכבד איברי"ש צלע"ו והן טרפשינן: **מסתלקט מהו.** כזית ממלקט ולא צמקוס אחד אלא חזי כזית כזית כזית כזית: **מורוד.** מרוקע
טינצ"א צלע"ו וגרע מרכזועה: **נדולנא.** נעקרה צמקומות הרצה: **ומעורה צטרפשיה.** כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: **הא איניא.**
גהרי כולה קיימת: רב נחמן קרמא תתאה ס"ל: **ויסונא דורדא.** מלבוש אדום שהריאה מונחת צו. ורדא על שם שקרוס
צתמתון אדום הוא כדאמרין למנן (עמח ט) כאהינא סומקא: **דאגליה.** שיעטל קרוס העליון והופשע כמו גלודה דצמתינן (למנן דף נה):
כאהינא

א' לפי הניסוח ששלפנינו נמ"י
אינו מוכן מש"כ אלא לא שיהא
ואולי צריכה אחרת היה לו
דפרשה ראשונה בכלל מחו
אכל לא שניה וכו'.